

Sygn. akt III AUz 359/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń (spr.)

Sędziowie: SA Maria Sałańska - Szumakowicz

SA Daria Stanek

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2016 r. w Gdańsku na posiedzeniu niejawnym

sprawy I. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość świadczenia

na skutek zażalenia I. W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 lipca 2016 r., sygn. akt VI U 961/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Daria Stanek SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń SSA Maria Sałańska - Szumakowicz

Sygn. akt III AUz 359/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy odrzucił, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. zażalenie wnioskodawcy na postanowienie tego Sądu z dnia 27 kwietnia 2016 r., jako wniesione po terminie.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 8 lipca 2016 r. wnioskodawca zarzucił, że zastosował się do pouczenia Sądu Okręgowego z którego wynikało, że warunkiem zaskarżenia tego orzeczenia jest złożenie w terminie tygodniowym wniosku o doręczenie postanowienia i wywiedzenie zażalenia w terminie tygodniowym od jego otrzymania. Skarżący wywodził, że nie uchybił terminowi do wniesienia zażalenia, bowiem wniosek o doręczenie postanowienia napisał dnia 2 maja 2016 r., odpis postanowienia otrzymał dnia 31 maja 2016 r., a zażalenie wniósł dnia 6 czerwca 2016 r. Ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie biegu jego zażaleniu na postanowienie z dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżanie postanowień sądowych jest ograniczone w czasie. Zażalenie jako prekluzyjna czynność procesowa może być wniesione w ściśle określonym terminie, po upływie którego wygasa możliwość jego wniesienia. Zażalenie powinno zostać wniesione w terminie tygodnia od dnia:

- 1) doręczenia stronie odpisu zaskarżalnego postanowienia wraz z uzasadnieniem, wydanego na posiedzeniu niejawnym (art. 394 § 2 k.p.c. w zw. z art. 357 § 2 k.p.c.);
- 2) ogłoszenia zaskarżalnego postanowienia na posiedzeniu jawnym, jeżeli strona nie zażądała w terminie tygodniowym doręczenia jej tego postanowienia wraz z uzasadnieniem (art. 394 § 2 k.p.c. w zw. z art. 357 § 1 k.p.c.);
- 3) doręczenia stronie na jej wniosek odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem, ogłoszonego na posiedzeniu jawnym (art. 394 § 2 k.p.c. w zw. z art. 357 § 2 k.p.c.).

Prawidłowa wykładnia art. 394 § 2 k.p.c. w zw. z art. 357 § 1 k.p.c. prowadzi do wniosku, iż warunkiem wniesienia zażalenia w terminie tygodniowym od doręczenia postanowienia wydanego na posiedzeniu jawnym jest wcześniejsze zażądanie przez skarżącego nadesłania mu postanowienia wraz z uzasadnieniem, zgłoszone w ciągu tygodnia od ogłoszenia przedmiotowego orzeczenia. Termin do żądania doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie, o którym mowa w art. 394 § 2 k.p.c. jest bowiem określony tylko wówczas, gdy strona jest zainteresowana przesłaniem jej orzeczenia z uzasadnieniem. Wydania odpisu samego postanowienia można się domagać w każdej chwili (por. postanowienie Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 31 sierpnia 2006 r. III AUz 234/06, Legalis nr 254716).

Bieg zażalenia, z uwagi na odesłanie zawarte w art. 165 § 1 k.p.c., liczy się w sposób określony w art. 112 k.c., tj. kończy się on, jako termin oznaczony nie w dniach, lecz tygodniach, z upływem dnia, który swoją nazwą odpowiada początkowemu dniowi terminu. Będzie on zachowany, gdy przed jego końcem zażalenie zostanie wniesione do sądu lub zostanie oddane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej (art. 165 § 2 k.p.c.). Jest bez znaczenia, czy wskazanych czynności dokona strona wnosząca zażalenie, czy kto inny.

Przekładając powyższe rozważania prawne na grunt analizowanej sprawy, wskazać należy, że postanowienie w przedmiocie odrzucenia odwołania zostało wydane na posiedzeniu jawnym w dniu 27 kwietnia 2016 r., na które stawiał się ubezpieczony. Dnia 3 maja 2016 r. (data nadania pisma) ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o doręczenie postanowienia z dnia 27 kwietnia 2016 r., które otrzymał dnia 2 czerwca 2016 r. Dnia 6 czerwca 2016 r. ubezpieczony wniósł zażalenie.

Ponieważ postanowienie o odrzuceniu odwołania zostało wydane na rozprawie dnia 27 kwietnia 2016 r. a ubezpieczony nie złożył w terminie tygodniowym od jego ogłoszenia wniosku o doręczenie postanowienia z uzasadnieniem, termin do wniesienia zażalenia upłynął stronie dnia 4 maja 2016 r.

Zażalenie wniesione po upływie tygodniowego terminu liczonego od ogłoszenia postanowienia jest spóźnione i jako takie powinno zostać odrzucone na podstawie art. 370 w związku z art. 397 § 2 k.p.c. (tak również Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z dnia 22 sierpnia 2012 r., III AUz 86/12, LEX nr 1216411).

Mając na uwadze poczynione ustalenia, przy uwzględnieniu obowiązujących w analizowanej kwestii przepisów, uznać należało zażalenie ubezpieczonego za niezasadne, albowiem Sąd Okręgowy trafnie stwierdził, że zostało ono wniesione po upływie określonego w art. 394 § 2 k.p.c. terminu. Z tego względu zażalenie wniesione przez ubezpieczonego dnia 6 czerwca 2016 r., a więc z uchybieniem wskazanego terminu podlegało odrzuceniu.

Powołanie się przez skarżącego na udzielone mu na rozprawie pouczenie o sposobie i terminie zaskarżenia postanowienia nie może stanowić podstawy do odmiennych wniosków. W uchwale połączonych izb: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 22 listopada 2011 r. (III CZP 38/11, OSNC 2012 nr 5, poz. 56), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że niepouczenie albo błędne pouczenie strony działającej bez adwokata, radcy

prawnego lub rzecznika patentowego o dopuszczalności, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia nie ma wpływu na rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia tego środka, a może jedynie uzasadniać wniosek o przywrócenie uchybionego terminu do jego wniesienia. Za takim stanowiskiem przemawia także wyraźne brzmienie przepisów, które rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia środka zaskarżenia uzależniają od doręczenia lub ogłoszenia orzeczenia (art. 369 § 1, art. 394 § 2 i art. 398⁵ § 1 k.p.c.), a nie od dokonania stosownego pouczenia. Najwyraźniej widać to w wypadku obowiązku udzielenia pouczenia na posiedzeniu jawnym (art. 327 § 1 k.p.c.), gdyż pouczenie następuje tu w zupełnie innej chwili niż rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia środka zaskarżenia. Samo pouczenie i doręczenie lub ogłoszenie orzeczenia stanowią odrębne czynności procesowe. Podobnie jest w razie doręczenia orzeczenia z pouczeniem; stylizacja odpowiednich przepisów wyraźnie oddziela doręczenie od pouczenia, czego przykładem jest sformułowanie art. 357 § 2 zdanie drugie k.p.c.

Zatem, jeżeli w ocenie wnioskodawcy spóźnione wniesienie zażalenia nie zostało przez niego zawinione, z uwagi na błędne pouczenie go o terminie i sposobie wniesienia zażalenia, może on w ciągu tygodnia od doręczenia niniejszego postanowienia złożyć do Sądu Okręgowego wniosek o przywrócenie terminu. Wówczas, zgodnie z art. 169 § 3 k.p.c. powinien równocześnie złożyć zażalenie, ponieważ wobec uprawomocnienia się postanowienia o odrzuceniu zażalenia, ten środek odwoławczy przestaje istnieć w sensie procesowym.

Ze względów wskazanych powyżej Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSA Daria Stanek SSA Iwona Krzeczowska-Lasoń SSA Maria Sałańska - Szumakowicz